

а отъ надвисналиятъ дървета надъ улицата капяха жълти,
сухи листа и падаха въ ковчега на майка ми...

Занесохме я при гроба ѝ. Той бѣше пъленъ съ суhi, обагрени листа. Сложихме я върху тѣхъ. Похлупихме ковчега и почнахме да трупаме все повече и повече пръстъ... Тя остана тамъ на тѣмно въ страшния гробъ.

На другия денъ, когато отидохме, той бѣше цѣлъ засипанъ съ червени и жълти листа, които надвисналото дърво силъше върху него.

И днесъ, слѣдъ толкова години, когато отивамъ да се поклона на скжпия за мене гробъ, по сѫщото това врѣме, азъ видяхъ старото дърво да рони като сълзи своите суhi, жълти листа върху майчиния ми гробъ.

Тежка есенъ, жълти листа, каква мѣка и печаль ми носите всѣка година!...

Кавалджиевъ Василъ.

МОЯТЪ СЪУЧЕНИКЪ КАМЕНЪ.

(Извъ книгата „Сърце“*)

Снощи ходихме съ мама при една нова шивачка. Занесохме ѝ хасе, да ни ушие нови долни дрехи. Прѣпоръчана бѣше въ вѣстниците.

Азъ носехъ пакетътъ съ хасето, а мама държеше вѣстника съ името и адреса ѝ.

Искачихме се въ една четириетажна кжца до покрива, и спрѣхме въ единъ дълъгъ коридоръ съ много входове. Почукахме на последния входъ. Отвори ни една млада жена, руса и суха, съ синя кърпа на главата.

— Вие ли сте, за която писаха вѣстниците? — запита я майка ми.

— Да, госпожо, азъ съмъ.

— Донесохъ ви да ни ушиете шестъ чифта долни бѣли дрехи.

Шивачката почна да благосдари много. Това врѣме азъ видяхъ въ единъ жгъль на голата и ниска стая едно дѣте, коленичило прѣдъ единъ столъ, обрнато гър-